

нам *волгаре* принадлежи на славянският език; то произлиза отъ славянската дума Волга, която е еднаква със думата *волога* или *влага*. А у тюрко-финските народи Волга, както е извѣстно, са е наричала или Ра, или Атель. По-нататакъ, оная страна, въ която съ живѣле българете преди да са преселатъ презъ Дунавътъ, (спорѣдъ извѣстието на Теофана и на Никифора) тие съ я наричае Онглъ, т. е. углъ, жгалъ. А въ южна Россия и до сега още съществуватъ рѣки съ название Угла или, както ги пие произнасяме сега, Ингула. Послѣ своето преселение презъ Дунавътъ, българете, при князътъ си Тервеля, принудиле грѣците да имъ отстъпатъ южниятъ склонъ на балканските планини окодо Черно-море. Патриархъ Никифоръ прибавлява, че тая областъ „са нарича сега“ *Загоре*. Дѣто ще да са каже по-напредъ, т. е. преди появѣнето на българете, тя са не е наричала Загоре. Да не забораваме при това, че Теофанъ и Никифоръ съ писале въ началото на IX вѣкъ, слѣдователно тие съобщаватъ българо-славянско название още въ оная епоха, която е предшествовала на предполагаемото преобрѣщаніе финските българе въ славяне. Въобще слѣдъ българското появлѣние на Балканскитъ полуостровъ ние видиме твърде бързо умножаваніе отъ славянски географически названия въ Мизия, въ Тракия, въ Македония, въ Епиръ и даже въ сама Гръция, и никакавъ признакъ отъ фински названия. Тука ние захващаме да срѣщаме множество такива имена, които като да съ биле пренесени право изъ Россия, каквито